

JASON REKULAK

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ
ΜΑΡΑΤΚΟΣ

As
Buttanger
για
Πάντα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ας σιωπάσει για πάντα

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Jason Rekulak, *The Last One at the Wedding*, Flatiron Books, 2024

Επιμέλεια-Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Δημήτρης Καρακίτσος

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

- © 2024, Jason Rekulak
- © 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)
- © 2024, Virginia Allyn (για τον χάρτη)

ISBN 978-618-03-4814-9

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84814

Κ.Ε.Π. 6199, κ.π. 23416

Κατόπιν συμφωνίας με τους Sterling Lord Literistic και JLM Literary Agency.

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500
metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Jason Rekulak

Ας σωπάσει

για πάντα

Μετάφραση

Γιώργος Μαραγκός

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

*Αφιερωμένο στους σπουδαίους δασκάλους,
όπου κι αν βρίσκονται – και ιδιαίτερα
στους Εντ Λογκ, Τζον Μπάλαμπαν, Σάροτ Χολμς,
Ρόμπερτ Κ.Σ. Ντάουνς, Χέλμπι Χίρον, Τ.Ρ. Σμιθ
και Τσαρλς Κανταλούπο*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάρτης του Όρμου των Ψαραετών 10

I.

Η Πρόσκληση 13

II.

Η Άφιξη 79

III.

Η Πρόβα 199

IV.

Ο Γάμος 289

V.

Δώρα Αποχαιρετισμού 359

Ευχαριστίες 425

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ
ΟΡΜΟ ΤΩΝ
ΨΑΡΑΕΤΩΝ

ΧΟΠΣ ΦΕΡΙ, ΝΙΟΥ ΧΑΜΣΑΪΡ

6

ΑΙΩΝΟΣ ΦΥΛΑΞΙΔΑΣ

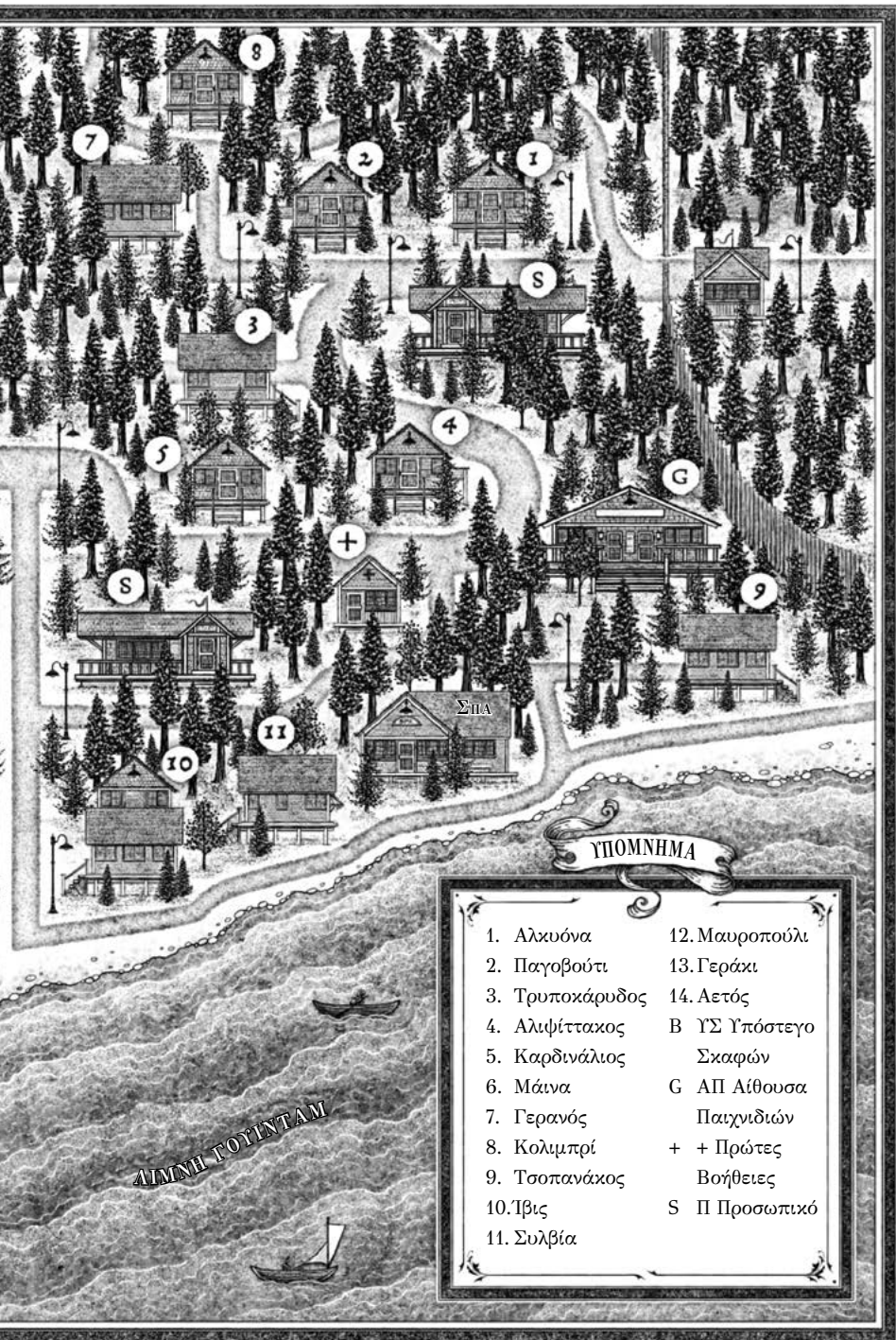
ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΛΩΣ

ΞΕΝΟΝΑΣ ΤΩΝ ΨΑΡΑΕΤΩΝ

ΑΚΡΟΤΗΡΙ ΤΩΝ ΚΟΡΜΟΡΑΝΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

1. Αλυόνα	12. Μαυροπούλι
2. Παγοβούτι	13. Γεράκι
3. Τρυποκάρυδος	14. Αετός
4. Αλιφίττακος	B ΥΣ Υπόστεγο
Σκαφών
5. Καρδινάλιος	G ΑΠ Αίθουσα
Παιχνιδιών
6. Μάινα	+ + Πρώτες
Βοήθειες
7. Γερανός	S Π Προσωπικό
8. Κολμπρί	
9. Τσπανάκος	
10. Ίβις	
11. Συλβία	

I.

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

1.

Ηοθόνη του κινητού μου άναψε με την ένδειξη ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΡΙΑΘΜΟΣ, που συνήθως σημαίνει ότι πρόκειται για απάτη, αλλά ίσως εκείνη την ώρα να είχα όρεξη για κουβέντα, οπότε το σήκωσα: «Παρακαλώ;»

«Μπαμπά;»

Σηκώθηκα όρθιος τόσο γρήγορα που τα γόνατά μου χτύπησαν στο τραπέζι της κουζίνας, χύνοντας τον καφέ πάνω στο μπέικον και τα αυγά μου. «Μάγκι; Εσύ;»

Μου απάντησε, αλλά δεν μπόρεσα να βγάλω άκρη. Η φωνή της ακουγόταν μακρινή. Η γραμμή είχε παράσιτα, σαν να ήταν να πέσει από στιγμή σε στιγμή.

«Μισό, αγάπη μου. Ίσα που σ' ακούω».

Η κουζίνα του σπιτιού μου είναι το δωμάτιο με το χειρότερο σήμα. Δεν έχεις ποτέ πάνω από μία ή δύο γραμμές. Πήρα το τηλέφωνο στο σαλόνι και σκόνταψα σε κάτι ξύλα που έκοβα, πλάνιζα και έβαφα. Πότε πότε περνούσα τα βράδια μου παριστάνοντας τον μαραγκό· κάποια στιγμή θα το έφτιαχνα το τραπεζάκι για το σαλόνι. Αλλά δεν έβρισκα ποτέ την όρεξη να τελειώσω τη δουλειά, κι έτσι το χαλί ήταν γεμάτο βίδες και ροκανίδια.

Πέρασα χοροπηδώντας μέσα απ' αυτό το χάος, έτρεξα στον διάδρομο και έφτασα στο παιδικό δωμάτιο της Μάγκι. Ένα μικρό παράθυρο έβλεπε στην πίσω αυλή και στις παλιές γραμ-

μές του τρένου της κοιμητείας Λακαγουάνα – έγειρα στο τζάμι κι έπιασα αμέσως τις τρεις γραμμές.

«Μάγκι; Καλύτερα τώρα;»

«Ναι;» Και πάλι ακουγόταν σαν να βρίσκεται ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα μακριά. Σαν να έπαιρνε από την άλλη άκρη του Ατλαντικού. Ή από ένα απόμερο σπιτάκι στις ερημιές. Ή από το πορτμπαγκάζ ενός εγκαταλελειμμένου αυτοκινήτου, θαμμένου στον κάτω όροφο ενός υπόγειου πάρκινγκ. «Μπαμπά, με ακούς;»

«Είσαι καλά;»

«Μπαμπά; Ναι; Μ' ακούς;»

Κόλλησα το τηλέφωνο στο αυτί μου και φώναξα ναι, ΝΑΙ, σε ακούω. «Πού είσαι; Χρειάζεσαι βοήθεια;»

Και έπεσε η γραμμή.

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΚΛΗΣΗΣ.

Η πρώτη φορά που μιλάμε εδώ και τρία χρόνια, και δεν κράτησε ούτε ένα λεπτό.

2.

Είχα όμως πλέον τον αριθμό της. Είχα επιτέλους, επιτέλους, έναν τρόπο να τη βρω. Κάλεσα τον άγνωστο αριθμό, αλλά έδειχνε πως μιλούσε. Προσπάθησα πάλι, δύο, τρεις, τέσσερις φορές: μιλούσε ξανά και ξανά. Επειδή με έπαιρνε εκείνη. Από την ταραχή και τον ενθουσιασμό μου, τα χέρια μου έτρεμαν. Έπεισα με πολλή προσπάθεια τον εαυτό μου να σταματήσει να παίρνει τηλέφωνο και να περιμένει τη δική της κλήση. Κάθισα στην άκρη του κρεβατιού κι έριξα μια ανυπόμονη ματιά στο δωμάτιο της κόρης μου.

Όλα της τα πράγματα ήταν ακόμη εδώ, από τότε. Δεν φιλοξενώ ποτέ κόσμο και δεν είχα λόγο να τα πετάξω. Όλες της οι αφίσες από το γυμνάσιο ήταν ακόμη κολλημένες στους τοίχους: οι One Direction και οι Jonas Brothers, ένας βραδύπους με χαζό χαμόγελο να κρέμεται από ένα δέντρο. Σ' ένα μεγάλο ράφι ήταν τα αθλητικά της βραβεία, και σ' ένα μεγάλο καλάθι όλα της τα λούτρινα ζωάκια. Τον περισσότερο καιρό η πόρτα έμενε κλειστή, αφού προσπαθούσα να αγνοήσω την ύπαρξη του δωματίου. Πότε πότε όμως (πιο συχνά απ' όσο θα ήθελα να παραδέχομαι) έμπαινα μέσα, καθόμουν στο γιγάντιο πουφ και χανόμουν στις αναμνήσεις από την εποχή που μέναμε όλοι εδώ και φερόμασταν σαν οικογένεια. Θυμόμουν που η Κολίν κι εγώ στριμωχνόμασταν στο μικρό ημίδιπλο κρεβάτι και η Μάγκι χωνόταν ανάμεσά μας και σκάγαμε στα γέλια διαβάζοντας το *Καληνύχτα, γορίλα*.

Το τηλέφωνό μου χτύπησε πάλι.

Ο ίδιος ΑΓΝΩΣΤΟΣ αριθμός.

«Μπαμπά; Καλύτερα τώρα;»

Άκουγα πλέον τη φωνή της καθαρά. Θα μπορούσε κάλλιστα να κάθεται δίπλα μου φορώντας τις πιτζάμες με τον Βασιλιά των λιονταριών, έτοιμη για ύπνο.

«Μάγκι, είσαι καλά;»

«Μια χαρά είμαι, μπαμπά. Όλα μια χαρά είναι».

«Πού είσαι;»

«Σπίτι. Στο διαμέρισμά μου δηλαδή. Στη Βοστώνη. Κι όλα είναι μια χαρά».

Περίμενα να συνεχίσει, αλλά δεν είπε τίποτα. Ίσως να μην ήξερε από πού να το πιάσει. Ούτε κι εγώ ήξερα δηλαδή. Πόσες φορές είχα φανταστεί αυτή τη στιγμή; Πόσες φορές είχα μπει για ντους κι έκανα πρόβα τη συζήτηση στο κεφάλι μου; Και τώρα που επιτέλους συνέβαινε, το μόνο που ήρθε στο μυαλό μου να ξεστομίσω ήταν: «Πήρες τις κάρτες μου;»

Θεέ μου, πόσες κάρτες της είχα στείλει: για τα γενέθλιά της, για το Χάλογουιν, επειδή τη θυμήθηκα. Και πάντα με δέκα ή είκοσι δολάρια για χαρτζιλίκι κι ένα μικρό σημείωμα.

«Τις πήρα» είπε. «Κι εδώ που τα λέμε, ήθελα να σου τηλεφωνήσω καιρό τώρα».

«Συγγνώμη, Μάγκι. Η όλη κατάσταση—»

«Δεν θέλω να το συζητήσω».

«Εντάξει. Αλίμονο». Αισθανόμουν σαν εκείνους τους διαπραγματευτές ομήρων από τη σειρά *Rescue 911*. Ο βασικός μου στόχος ήταν να κρατήσω τη Μάγκι στο τηλέφωνο, να συνεχίσουμε να μιλάμε, οπότε άλλαξα θέμα, πήγα σε κάτι πιο ασφαλές: «Είσαι ακόμη στην Capaciti;»

«Ναι, μόλις έκλεισα τρία χρόνια».

Η Μάγκι ήταν τόσο περήφανη για τη δουλειά αυτή. Είχε

προσληφθεί από την Caraciti περίπου όταν άρχισαν τα μεταξύ μας προβλήματα – πολύ πριν η εταιρεία αρχίσει να γίνεται γνωστή. Τότε η Caraciti ήταν μια από τις χιλιάδες νεοφυείς επιχειρήσεις του Κέμπριτζ που υπόσχονταν να αλλάξουν τον κόσμο με άκρως απόρρητες τεχνολογίες. Πλέον έχουν οχτακόσιους υπαλλήλους σε τρεις διαφορετικές ηπείρους, και μόλις έβαλαν να παίξει στον τελικό του αμερικανικού ποδοσφαίρου μια διαφήμιση με τον Τζορτζ Κλούνεϊ και τον Ματ Ντέιμον. Διάβαζα όλα όσα μπορούσα για την εταιρεία, ψάχνοντας το όνομα της κόρης μου ή έστω κάποιες πληροφορίες για τη ζωή και την καριέρα της.

«Οι νέες αυτές Chevrolet δείχνουν εκπληκτικές» της είπα.
«Μόλις πέσουν οι τιμές—»

Με διέκοψε πριν τελειώσω τη φράση μου: «Μπαμπά, έχω νέα. Παντρεύομαι».

Δεν μου 'δωσε τον χρόνο να συνειδητοποιήσω τι είχα ακούσει. Άρχισε να μου λέει όλα αυτά που δεν μπορούσε άλλο να κρατήσει μέσα της. Ο αρραβωνιαστικός της λεγόταν Έινταν. Ήταν είκοσι έξι ετών. Η τελετή και η δεξίωση θα γίνονταν στο σπίτι της οικογένειάς του στο Νιου Χάμσαϊρ. Κι όλη αυτή την ώρα εγώ είχα μείνει στην πρώτη βόμβα που μου είχε ρίξει.

Παντρεύεται;

«...Και παρά τα όσα έχουν συμβεί» συνέχισε η Μάγκι «θα ήθελα πολύ να είσαι εκεί».

3.

Λέγομαι Φρανκ Ζατάουσκι και είμαι πενήντα δύο ετών. Το μεγαλύτερο μέρος της ενήλικης ζωής μου το έχω περάσει ως οδηγός για την εταιρεία ταχυμεταφορών UPS. Έχετε δει ποτέ εκείνα τα καφέ φορτηγά που περνούν από τη γειτονιά σας γεμάτα με καλούδια από το διαδίκτυο; Η UPS τα αποκαλεί οχήματα πακέτων, αλλά στην ουσία δεν είναι παρά μεγάλα βανάκια. Έπιασα τη δουλειά μικρός, αμέσως μετά τον στρατό, και πρόσφατα μπήκα στον Κύκλο Τιμής, μια εκλεκτή ομάδα οδηγών της UPS που οδηγούν επί είκοσι πέντε συναπτά έτη χωρίς ατύχημα.

Τα χρήματα δεν είναι άσχημα και πάντα μου άρεσε η δουλειά, αλλά γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Όταν ξεκίνησα, στα τέλη της δεκαετίας του 1990, τα περισσότερα πακέτα ήταν ακόμη κουτιά. Το πιο βαρύ πράγμα που μπορεί να σήκωνες ήταν ένας σταθερός υπολογιστής από την Gateway. Σήμερα, άσ' τα να πάνε. Σε κάθε βάρδια μπορεί να μεταφέρουμε φουτόν, φοριαμούς, ψεύτικα χριστουγεννιάτικα δέντρα, τηλεοράσεις, ακόμα και τραπέζια του πινακ πονγκ. Και ελαστικά αυτοκινήτων, για τ' όνομα του Θεού δηλαδή, αυτά είναι τα χειρότερα. Ξέρατε εσείς ότι μπορείτε να αγοράσετε ελαστικά στο διαδίκτυο; Τα στέλνουν σε συσκευασία των τεσσάρων, όλα δεμένα μεταξύ τους και χωμένα μέσα σε μια κούτα, ώστε να μην μπορούμε καν να τα τσουλήσουμε.

Και πάλι, βέβαια, αν έκανα αρκετές υπερωρίες, στο τέλος του έτους θα είχα καθαρίσει εκατό χιλιάδικα. Είχα ξεχρωέσει το Jeep μου· κόντευα να κάνω το ίδιο και με το στεγαστικό μου, και δεν χρωστούσα δολάριο στη Visa ή στη Mastercard. Σε τρία χρόνια θα μπορούσα να βγω σε πρόωρη συνταξιοδότηση, με ικανοποιητική σύνταξη και πλήρη κάλυψη υγείας. Όχι κι άσχημα για έναν τύπο που δεν πήγε ποτέ στο κολέγιο, έτσι δεν είσαι; Μέχρι που χάσαμε τη σύζυγό μου κι άρχισαν όλα μου τα προβλήματα με τη Μάγκι, έλεγα συχνά πως ήμουν ευλογημένος. Αισθανόμουν ο πλέον τυχερός άνθρωπος στον κόσμο.

Ακούστε τώρα τι συνέβη:

«Ο γάμος είναι σε τρεις μήνες» μου είπε η Μάγκι. «Στις είκοσι τρεις Ιουλίου. Ξέρω ότι σε παίρνω τελευταία στιγμή, αλλά—»

«Θα έρθω» είπα, και κόμπιασα, επειδή είχαν αρχίσει να με πιάνουν τα κλάματα. «Φυσικά και θα 'ρθω».

«Εντάξει, ωραία. Επειδή θα στείλουμε τις προσκλήσεις αύριο με το ταχυδρομείο και – ήθελα να πάρω πρώτα τηλέφωνο».

Και η συζήτηση έσβησε. Η Μάγκι περίμενε να μιλήσω, αλλά με είχαν πάρει τα ζουμιά και δεν μπορούσα. Έκανα το χέρι μου γροθιά και χτύπησα το στέρνο μου, τρία δυνατά χτυπήματα για να μην αρχίσω τις ασυναρτησίες. Έλα, Φράνκι. Σύνελθε! Μη φέρεσαι σαν μωρό!

«Μπαμπά; Είσαι εκεί;»

«Πες μου για τον Έινταν» είπα. «Τον μελλοντικό γαμπρό μου. Πού τον γνώρισες;»

«Σε πάρτι μασκέ. Το Χάλογουιν. Είχα ντυθεί Παμ, ξέρεις, από τη σειρά *The Office*; Και ο Έινταν ήταν ο Τζιμ, το ταίρι της. Μόλις μπήκε, λοιπόν, όλοι ζητούσαν να σταθούμε πλάι πλάι. Αρχίσαμε να παίζουμε σκηνές από τη σειρά και ήταν εξαιρετικός στις μιμήσεις».

Δυσκολεύτηκα να ακούσω την ιστορία της επειδή ήμουν απασχολημένος με τις μαθηματικές πράξεις. «Γνωριστήκατε στο πρόσφατο Χάλογουιν; Πριν από έξι μήνες;»

«Ναι, αλλά αισθάνομαι πως τον ξέρω μια ζωή. Υπάρχουν φορές που μιλάμε και είμαι σίγουρη πως μπορεί να διαβάσει το μυαλό μου. Λες και είμαστε συνδεδεμένοι τηλεπαθητικά. Είχατε το ίδιο εσύ κι η μαμά;»

«Ναι, έτσι νομίζω. Όταν πρωτογνωριστήκαμε ίσως;» Αλλά μετά μεγαλώσαμε, γίναμε σοφότεροι και συνειδητοποιήσαμε πως ήταν απλώς σημάδια νεανικού έρωτα. Δεν μπήκα στον κόπο να της το επισημάνω. Μου άρεσε που άκουγα ευτυχισμένη τη Μάγκι, τη γλυκιά μουσική της ελπίδας και της αισιοδοξίας στη φωνή της.

«Και τι δουλειά κάνει ο Έινταν;»

«Ζωγραφίζει.»

«Είναι γραφίστας δηλαδή;»

«Όχι, όχι, κανονικός ζωγράφος. Ζωγραφίζει πίνακες.»

Είχα αποφασίσει να δείξω τη στήριξή μου, αλλά πρέπει να παραδεχθείτε πως ήταν σαν βόμβα όλο αυτό.

«Δουλειά του είναι να ζωγραφίζει πίνακες;»

«Εντάξει, ναι, έχουν μπει λίγα έργα του σε μια γκαλερί. Αυτή την εποχή όμως φροντίζει να γίνει γνωστός. Να αποκτήσει φήμη. Έτσι πάει το πράγμα. Επίσης διδάσκει κι ένα μάθημα στην Καλών Τεχνών της Μασαχουσέτης.»

«Και τι βγάζει από εκεί;»

«Δεν άκουσα;»

«Πόσα βγάζει;»

«Δεν πρόκειται να σου πω.»

Δεν είχα ιδέα γιατί να μη μου πει, αλλά ακούγοντάς την να παίρνει μια βαθιά ανάσα κατάλαβα ότι ενοχλήθηκε, οπότε αποφάσισα να μην επιμείνω. Ίσως η Μάγκι να είχε δίκιο. Ίσως

ο μισθός του ζωγράφου και μελλοντικού της συζύγου να μη με αφορά καθόλου. Εξάλλου είχα πολλές ακόμα ερωτήσεις να κάνω:

«Είναι ο πρώτος του γάμος;»

«Ναι».

«Παιδιά έχει;»

«Ούτε παιδιά ούτε χρέη, μην ανησυχείς».

«Κι η μητέρα του;»

«Την αγαπώ. Έχει κάτι προβλήματα υγείας αυτή την εποχή. Ημικρανίες συνέχεια. Αλλά τώρα παίρνει ένα νέο φάρμακο, που την έχει βοηθήσει πολύ».

«Κι ο μπαμπάς του;»

«Φανταστικός. Εκπληκτικός».

«Τι δουλειά κάνει;»

Η Μάγκι δίστασε. «Είναι λίγο πιο περίπλοκο αυτό».

«Με ποιον τρόπο είναι περίπλοκο».

«Δεν είναι περίπλοκο. Απλώς, δεν θέλω να κάνουμε αυτή τη στιγμή τη συγκεκριμένη κουβέντα».

Τι στο διάλογο σήμαινε αυτό;

«Είναι απλή η ερώτηση, Μάγκι. Τι δουλειά κάνει ο πατέρας του;»

«Η ουσία είναι: Παντρεύομαι και θέλω να έρθεις στον γάμο. Είκοσι τρεις Ιουλίου στο Νιου Χάμσαϊρ».

«Αλλά δεν μπορείς να μου πεις τι δουλειά κάνει ο πατέρας του;»

«Θα μπορούσα να σου πω, αλλά τότε θα σου δημιουργηθούν περισσότερες απορίες, κι εγώ πρέπει να πηγαίνω. Έχω πρόβα νυφικού στις δέκα, και η μοδίστρα είναι ψυχοπαθής. Αν αργήσω έστω κι ένα λεπτό, θα με βάλει να κλείσω άλλο ραντεβού».

Ήταν σαφές ότι ήθελε να κλείσει το τηλέφωνο, αλλά δεν

μπορούσα να κρατηθώ κι έκανα άλλη μια ερώτηση: «Είναι στη φυλακή ο πατέρας του Έινταν;»

«Όχι, τίποτα κακό δεν συμβαίνει».

«Είναι διάσημος; Ηθοποιός, ας πούμε;»

«Δεν είναι ηθοποιός».

«Αλλά είναι διάσημος;»

«Σου είπα: Δεν είναι ώρα για τέτοιες κουβέντες».

«Πες μου μόνο τ' όνομά του, Μάγκι. Θα τον φάξω στο Google».

Για μια στιγμή μου φάνηκε πως το τηλέφωνο ήταν νεκρό. Σαν να έπεσε η γραμμή ή σαν να είχε κλείσει το μικρόφωνό της για να συμβουλευτεί κάποιον. Και μετά την ξανάκουσα.

«Θεωρώ πως πρέπει να βρεθούμε και να τα πούμε. Να πάμε για φαγητό οι τρεις μας, εγώ, εσύ κι ο Έινταν. Θα μπορούσες ίσως να έρθεις μέχρι τη Βοστόνη;»

Φυσικά και μπορούσα να πάω μέχρι τη Βοστόνη. Μέχρι και στον Βόρειο Πόλο θα πήγαινα με το αμάξι, αν μου το ζητούσε η Μάγκι. Πρότεινε να βρεθούμε το Σάββατο το βράδυ στις επτά η ώρα και μου έδωσε το όνομα μιας ιρλανδικής παμπ στην οδό Φλιτ, κοντά στο παλιό Κοινοβούλιο. Και επέμεινε ότι πρέπει να κλείσει το τηλέφωνο για να πάει στην πρόβα. «Θα τα πούμε το Σαββατοκύριακο. Ανυπομονώ, πραγματικά».

«Κι εγώ» είπα, αλλά δεν μπορούσα να κλείσω το τηλέφωνο χωρίς να προσπαθήσω να απολογηθώ για άλλη μια φορά. «Κι άκου, Μάγκι, συγγνώμη για τα πάντα, εντάξει; Αισθάνομαι απαίσιμα όλα αυτά τα χρόνια. Το ξέρω ότι τα έκανα μαντάρια. Θα έπρεπε να είχα χειριστεί καλύτερα τα πράγματα κι εύχομαι—»

Με διέκοψε ένα αγνό κλικ.

Είχε ήδη κλείσει το τηλέφωνο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

ΚΡΥΜΜΕΝΕΣ ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ

Έχουν περάσει τρία χρόνια από την τελευταία φορά που ο Φρανκ είχε νέα από την κόρη του και είναι συντετριμμένος από την αποξένωσή τους... Όμως ένα απροσδόκητο τηλεφώνημά της αλλάζει τα πάντα: η Μάγκι παντρεύεται και θέλει να τη συνοδεύσει ο πατέρας της στην εκκλησία. Ο Φρανκ είναι πανευτυχής. Επιτέλους έχει την ευκαιρία να συμφιλιωθεί μαζί της.

Η Μάγκι παρέλειψε να αναφέρει ότι παντρεύεται τον Έινταν Γκάρντνερ, τον γιο ενός δισεκατομμυριούχου. Όταν φτάνει στο πολυτελές κτήμα δίπλα στη λίμνη, όπου θα γίνει ο τριήμερος γάμος, ο Φρανκ μπαίνει σε σκέψεις: ο Έινταν είναι κλειστός και τον αποφεύγει· η Μάγκι δεν του δίνει καθόλου σημασία· και το πιο περίεργο, οι ντόπιοι σιχαίνονται τους Γκάρντνερ.

Θα καταφέρει ο Φρανκ να ανακαλύψει την αλήθεια για τον αρραβωνιαστικό της Μάγκι πριν να είναι πολύ αργά;

Το καλύτερο θρίλερ που διάβασα φέτος.
Είχα πολύ καιρό να διασκεδάσω τόσο με ένα βιβλίο.

Grady Hendrix

Η φαντασία του Rekulak είναι
αληθινά τρομακτική.

New York Times

Ένα από τα καλύτερα θρίλερ
της χρονιάς.

First Clue Newsletter

ISBN: 978-618-03-4814-9

9 786180 348149

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84814

metaixmio.gr

